

N:o 18.

Ank. till Riksd. kansli den 26 april 1888, kl. 12 midd.

Första Kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande n:o 7, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Konungen med begäran om nådigt öfvervägande, huru vida ej bestämmelsen att ändring i kammarrättens beslut i fattigvårdsmål må sökas hos Kongl. Maj:t, skulle kunna upphävas.

Uti en hos Första Kammarerna väckt, till utskottet hänvisad motion, n:o 75, har herr *Clässon* föreslagit,

»att Riksdagen i underdånig skrifvelse anhåller, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande huru vida ej den i 49 § af kongl. förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården förekommande bestämmelse, att ändring i kongl. kammarrättens beslut i fattigvårdsmål må sökas hos Kongl. Maj:t, kunde varda upphäfd samt, om sådant finnes vara händelsen, så skyndsamt ske kan derom gå i författning».

Till stöd för sin framställning har motionären anført, att man i senare tider allt mera insett och beaktat, att förmånen af tvisters slitande vid domstol förlorar i värde, om dess vinnande är förenadt med stor tidsutdrägt, att man förty vidtagit åtgärder till förhindrande af allt för långsam rättskipning vid underdomstolarne och vid hofrätterna, att det äfven vore af nöden att förebygga långt dröjsmål med handläggning af mål och ärenden i högsta domstolen, enär dels dessas antal ökades, dels ock vida mera tid än tillförene åtginge till granskning af lagförslag, af hvilka flera vidt omfattande nu vore å bane, samt balansen af mål och ärenden i högsta domstolen, efter en ökning under år 1887 af 247, vid nämnda års slut uppginge till den höga siffran 840; att, om ock intet annat i

längden tillräckligt verksamt medel mot detta onda funnes än tillökning af antalet ledamöter i högsta domstolen, man dock borde, innan en sådan, i mer än ett afseende ej gerna sedd reform hunne genomföras, för vinnande åtminstone i någon mån af önskningsmålet, snabbare lagskipning i högsta domstolen, begagna utvägen att befria densamma från mål, som utan anmärkningsvärd olägenhet kunde undandragas dess pröfning; att såsom sådana framstälde sig fattigvårdsmålen, hvilka i regeln afsåge jämförelsevis obetydliga belopp samt icke i någon hög grad fordrade skarp-sinne eller framstående juridisk skicklighet; att hvad som i fråga om dessa mål torde vara af vigt vore att, för vinnande af likformighet vid deras afdömande, de kunde, om sådant påkallades, pröfvas i sista hand af en för hela riket gemensam domstol, vid hvilken en bestämd praxis gjort sig gällande i de fall, der fattigvårdsförordningens bestämmelser ej vore nog tydliga; att detta vilkor på ett nöjaktigt sätt uppfylldes genom målens behandling af kammarrätten; att, oaktadt endast undantagsvis kammarrättens utslag i dylika mål ändrades i högsta domstolen, deras fullföljande dit vore stadt i stark tillväxt, så att inkommande sådana mål ett af de senare åren uppgått ända till 155 och intet år efter 1880 understigit 104; samt att uppenbart vore, att, om högsta domstolen befriades från handläggningen af fattigvårdsmål till ett årligt antal af långt mer än 100, ett stort antal andra mål, som nu måste undanskjutas, komme tidigare till afgörande till stor fördel för den rättsökande allmänheten.

Utskottet, som delar motionärens uppfattning så väl i fråga om vigten att de till högsta domstolen inkommande mål ej behöfva under lång tid qvarligga derstädes som ock att, till förebyggande åtminstone i någon mån häraf, högsta domstolen befrias från fattigvårdsmålen, hvilkas afdömande i sista hand äfven utskottet anser kunna utan skada anförtros åt kammarrätten, får således hemställa,

att motionen måtte vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 26 april 1888.

På utskottets vägnar:

ROBERT DE LA GARDIE.